

VÄINÖ LEHTONEN

KEHITYKSEN VIRTAA

Tulisoronen

Kehityksen virta

Kirjoittanut

VÄINÖ LEHTONEN

Tulisoronen
Lahti 2021

1. painoksen näköispainos
(Lisätty nimiö sivu ja kirjaluettelo)

ISBN-978-952-7316-19-1 (nid)

Kustantaja: Tulisoronen

Valmistaja: BoD – Books on Demand
Norderstedt, Saksa 2021

KEHITYKSEN VIRTAA

KEHITYKSEN VIRTAA

Kirjoittanut

VÄINÖ LEHTONEN

Tampereella 1967

Kristosofinen Kirjallisuusseura r.y.

SISÄLLYS

	Siv.
Alkusana	5
Pimeys lepäsi syvyyden päällä	13
Henkisen tiedon lähteet	25
Näkymättömät maailmat ja ihmisen periaatteet	31
Jälleensyntyminen ja karma	43
Ihminen kehityksen virrassa	52
Rotujen sarjat	66
Kuoleman tuolla puolen	87
Uskonnot ja henkiset liikkeet	106
Kosminen Kristus	120
Suuri käännekohta	137
Kristinuskon puhdistus	155
Mystillinen Kristus	175
Ihmisen tie	188

ALKUSANA

SATYAAN NAASTI PAROO DHARMAH, totuus on korkein uskonto.

Yllä oleva lause yhdistää totuuden ja uskonnon. Länsimainen ajatteli ja erottaa uskonnon ja totuuden toisistaan, sillä hän ymmärtää, että uskonto on oletettujen asioiden totenapitämistä, kun sen sijaan totuus löytyy tutkimusten avulla. Tieteellinen totuudenetsintä on ominainen nykyajalle, ihminen on herännyt kysymään mitä elämä on ja etsimään vastausta kysymykselleen. Tieteen tuntosarvet työntyvät elämän kaikille aloille atomista avaruuteen asti ja niin löytyy yhä uusia "totuuksia". Uskonto sanan nykyaikaisessa kristillisessä merkityksessä väittää, että totuus on jo ilmoitettu Raamatussa, Raamatun sana on totuus. Raamattu on Jumalan ilmoitus. Jos joku epäilee Jumalan ilmoitusta ja etsii totuutta, niin hän pilkkaa Jumalaa. Tiede ja virallistunut kristinusko ovat keskenään ristiriidassa, mutta Jeesus Natsarealainen opetti: Etsikää, niin te löydätte. Jeesus, joka kristinuskon julisti, oli parhaiten selvillä omasta opistaan. Hänen oppinsa on tieteellistä, sillä Jumala, uskonnon ydin on etsimällä löydettävissä. Hänen oppinsa mukaan totuus ja

uskonto ovat yhtä: Ken etsii totuutta Jeesuksen neuvomalla tavalla, hän löytää totuuden ja totuus on Jumala, Isä, kaiken olevaisen alkulähde. Näin opettivat toistenkin uskontojen ensimmäiset julistajat. Lao-Tse opetti: "Ennenkuin taivas ja maa olivat, oli luonnossa alkuolemus. Se oli selkeä ja mitaamaton. Se oli itseolevainen, se oli yhtenäinen. Se oli kaikkialla, eikä se sietänyt rajoja. Sitä täytyy pitää kaikkiallisena Äitinä. Sen nimeä en tiedä, mutta sanon sitä Taoksi... Se Tao, joka oli ennen taivasta ja maata, on nimetön ei-olevainen... Sentähden ihminen etsii ei-olevaisen Ensimmäistä Mysteriota, kun olevainen näyttää hänelle, mitä ei-olevaisesta on syntynyt". — Lao-Tse kutsuu kaikenkakaista jumaluutta ei-olevaiseksi, rajattomaksi ja kaikkialla olevaksi, ja ilmennyttä Jumalaa, jota ihminen etsii, Ensimmäiseksi Mysterioksi. Evankelista Johannes nimittää Ensimmäistä Mysteriota Sanaksi eli Logokseksi, Kristukseksi. Hindulaiset puhuvat absoluutisesta jumaluudesta nimittäen sitä Brahmaksi tai Parabrahmaksi, josta ilmennyt maailmankaikkeus on vuodattautunut. Ilmennyttä Jumalaa he nimittävät Brahmaaksi, joka on esim. aurinkokunnan mahtava ylätajunta. Gautama Buddha opetti Suuresta Laista ja kehotti oppilaitaan kulkemaan hyveen Tietä: "Opetuslapsi on pääsevä voitolle maasta ja Jaman maailmasta ja jumalien maailmasta. Opetuslapsi on löytävä hyveen selvästi viitoitetun tien, niinkuin taitava mies (oikean) kukan". — Kaikki uskonnot ovat kehottaneet etsimään totuutta ja vakuuttavat, että totuus on löydettävissä ja että löydetty totuus on Jumala,

Tao, Brahmaa, Laki, Sana . . . , millä nimellä Jumalaa kussakin uskonnessa kutsuttaneekin. Ihmiset vain unohtavat uskontojen selvät neuvot. Uskontojen neuvot ovat siveellisiä, ne kannustavat parempaan elämäntapaan, mutta ihminen on luonnostaan laiska, entisenkaltainen elämä on viehättävämpää. Uskonnollisten liikkeitten ovelimmat fariseukset ovat kaikkina aikoina huomioineet ihmisten henkisen laiskuuden ja luoneet pappisvallan, joka on "parannellut" uskontoa sellaiseksi, että se miellyttää ihmisiä. Uskonnon "parantaminen" on merkinnyt moraaliohjeitten syrjäyttämistä ja erilaisten rituaalien suosimista. Tämä ilmiö on erikoisen silmiinpistävä kristikunnassa, kristityt eivät edes tunnusta, että heidän Mestarinsa on antanut siveellisiä ohjeita; kristittyjen moraalii on periytytynyt Moosekselta.

Viime vuosisadan loppupuolella herätettiin uudelleen eloon kysymys totuudesta, totuuden etsimisestä ja sen löytämisestä. Syntyi henkinen liike, joka otti nimekseen *teosofia* ja tunnukseksen otsikossa mainitun lauseen: Totuus on uskontoja korkeampi eli totuus on korkein uskonto. Teosofisen elämänymmäryksen ensimmäinen julistaja oli Helena Petrovna Blavatsky (1831—1891). Hän syntyi Venäjällä Jekaterinoslavissa aatelisperheen von Hahn-Rottensternin tyttärenä. H. P. B. oli synnynnäinen etsijäsielu. Lapsesta lähtien hän aavisti, että hänellä oli jokin erikoinen elämäntehtävä ja siksi hän etsi niitä ihmisiä, joilla olisi kokemusperäistä tietoa elämästä ja kuolemasta, elämää johtavista henkivalloista ja Jumalasta. Lopulta hän tapasi Mestarinsa Lontoossa, Hyde-puis-

tossa 12. päivänä elokuuta 1851. Tämän jälkeen H. P. Blavatsky, jolla oli synnynnäisiä yliaistillisia kykyjä, joutui ankaran okkultis-psykkisen koulutuksen alaiseksi tullen siten Mestarinsa sanansaattajaksi ja teosofisen sanoman päteväksi julistajaksi. New Yorkissa v. 1874 hän tapasi tulevan työtoverinsa Henry Steel Olcott'in (1832—1907), jonka kanssa hän perusti Teosofisen Seuran v. 1875.

H. P. Blavatsky opetti, että ihmiskunnan henkistä kasvua valvoo täydellisistä ihmisistä, Mestareista, koostunut Valkoinen Veljeskunta. Se on valvonut ihmiskunnan kehitystä aikojen aamuhämäristä asti lähettämällä maailmaan erikoisen valistuneita, henkisesti valveutuneita sanansaattajia. Valkoisen Veljeskunnan lähetit ovat herätelleet ihmisiä henkisestä unesta, heidän toimestaan ovat syntyneet kaikki uskonnot ja todelliset henkiset liikkeet. H. P. Blavatsky itse oli Valkoisen Veljeskunnan lähetti, joten teosofinen sanoma on Valkoisen Veljeskunnan uusi kädenojennus pimeydessä elävälle ihmiskunnalle. Mestarit ovat eläviä ihmisiä, heitä elää sekä näkyväisessä että näkymättömässä maailmassa. Historia tuntee Lao-Tsen, Konfutsen, Buddhan, Muhamedin, Jeesuksen, Apolloniuksen... Väinämöisestä on jäljellä vain legendoja.

Useimmat ihmiset eivät etsi Jumalaa. He luovat Jumalasta toinen toistaan mielettömämpiä ajatuskuvia kuvitellen, että Jumala on ihmisen ulkopuolella. Kristityt halveksivat "pakanoitten" kivi- ja tähtijumalia ja "pakanat" katsovat kauhistuen kristittyjä, jotka väittävät Jumalan suunnitelleen Golgatan oikeus-

murhan. Tuo kaikki on mielettömyyttä, opettaa teosofia, sillä Jumala on löydettävissä vain ihmisestä itsestään. "Kristus teissä, kirkkauden toivo" ja "Jumalan valtakunta on sisällisesti teissä" toteaa Uusi Testamentti. Näin sanoo myös oma järkemme. Jos olemassaolon takana ja sisällä on tuntematon mahti, nimitettäköön sitä Jumalaksi tai muilla nimillä, niin ihminen ei voi olla Jumalan ulkopuolella, vaan "Hänessä me elämme, liikumme ja olemme". Jumala on myös ihmisessä. Ihmisessä oleva Jumala on ihmistä lähinnä. Kun ihminen etsii Jumalaa, hän löytää Jumalan itsessään ja joutuu kokemusperäiseen kosketukseen Jumalan kanssa. Näin kertovat kaikki ne ihmiset, jotka ovat seuranneet Vuori-saarnassa viitoitettua tietä ja löytäneet Jumalan kokemusperäisenä todellisuutena. Toistenkin uskontojen piirissä on etsitty Jumalaa ja kyllin tarmokkaat etsijät ovat löytäneet Jumalan. Sitä jumaltajuntaa, jota evankelista Johannes nimittää Sanaksi, Logokseksi, Järjeksi, Luvuksi, on toisissa uskonnoissa nimitetty Vishnuksi, Maailmansieluksi, Aalajaksi... Nimistä on turha kiistellä, sillä Kristus-nimikin on "pakanallista" alkuperää. Nimet ovat symboleja. Ne kuvaavat sitä, että jokaisessa ihmisessä on "kipinä" jumaluuden suuresta tulesta ja se "kipinä" on yhtä Isän kanssa. Kipinä on Kristus meissä. Alkukristillisen ajan gnostikot tiesivät tämän ja opettivat, että uskonto on pyrkimystä, joka johtaa kokemusperäiseen yhteyteen Kristuksen kanssa. Tämä tieto on kadonnut kristikunnalta ja katoamisen aiheutti kirkoksi muodostuneen kristillisen liikkeen taholta tullut vaino.

Teosofinen sanoma toi valoa ihmiselämän syviin kysymyksiin. Se sisältää valtavia näköaloja luomisdraamasta ja ihmiskehityksen moniaskeleisesta portaikosta. Teosofia valaisee ymmärrystä ihmisen kysyessä: Missä, miksi, milloin? Se opettaa ymmärtämään elämää jumalallisen Järjen ilmennyksenä. Se valaisee nykyaikaa, jolloin kaikki helvetin voimat ovat päässeet irralleen, kun ihmiset alkuvaistojaan vaaliesaan ovat tehneet itsekkyydestä moraalin. Teosofia viittaa Kristuksen yhteyteen johtavan portaan ensimmäiseen astuimeen: ihmisten veljeyteen, käytännössä toteutettuna. Ihmiset ovat veljiä siksi, että he ovat jumalallisen syntyperänsä nojalla yhtä Kristuksessa. Ihmisten veljeys on tämän fyysillisen maailman ensimmäinen totuus ja sen totuuden tunnustaminen käy ajan ollen niin välttämättömäksi, että siitä riippuvat ihmiskunnan kehitysmahdollisuudet maapallolla. Ihmiskunta on jo saavuttanut sellaisen kypsyyden, että se kykenee poistamaan epäveljeyden karkeimman muodon: sodan. Mutta ihmisten järkeä on valistettava, ihmisille on annettava kaikinpuolinen selitys siitä mitä elämä on. Teosofinen metafysiikka, niin vaikealta kuin sen ymmärtäminen saattanee tuntuakin, yksin kykenee todistamaan ihmisjärjelle aikamme suuren murroskauden salaisuuden: Mitä ajan kello lyö.

Pekka Ervast (1875—1934) jatkoi H. P. Blavatskyn aloittamaa työtä. Hän oli synnynnäinen etsijäsielu, joka löysi H. P. Blavatskyn teosofiasta järkeä tyydyttävän maailmankatsomuksen. Evankeliumeista hän löysi Jeesus Kristuksen, jonka opetukset, Vuorisaarna,

tulivat hänelle käytännössä eletäväksi tieksi. Lokakuun 13 päivänä 1896 Pekka Ervast koki henkisen kokemuksen, jota hän nimittää sekä uudestisyntymiseksi että Jordanin kasteeksi. Hän sanoo kokemuksestaan, että sama mikä tapahtui Jeesukselle, kun Johannes hänet kastoi, sama tapahtui hänelle, Pekka Ervastille. Häinkin tuli kastetuksi. Kasteessa hän tunsu ja tiesi olevansa Jumalan Poika, Jumala. Jumal kokemuksensa valossa hän syventyi uudella tavalla kaikkiin elämän kysymyksiin. Hän tutki näkymättömiä maailmoja ja kuolemanjälkeistä elämää. Hän tapasi Mestareita, noita kuolemattomia ihmisiä. Hän paljasti Jeesuksen ja Kristuksen mysteerit ja näytti, että Kristus on aina ollut se henkinen kohde, johon jokaisen uskonnon piirissä on pyritty saamaan kokemukseräinen yhteys. Siksi hän nimitti sanoomaansa kristosofiaksi, kristusviisaudeksi. Pekka Ervast paljasti omaa salaisuuttaan melkoisen selkeästi jättäen kuitenkin lopullisen yhteenvedon toisen tehtäväksi. Hän viittasi viimeisissä puheissaan siihen, että joku toinen tulee viemään hänen työnsä loppupäätökseen. Tiedämme, että se henkisen työn tekijä oli Johan Rikhard Hannula (1873—1956). Hän paljasti Pekka Ervastin henkisen ja okkultisen aseman.

Olen yrittänyt tässä kirjasessa luoda lyhyen katsauksen siihen valtavaan tietomäärään, joka on annettu edellä mainittujen henkisten opettajien opetuksissa. Esitykseni on perin puutteellinen, mutta minua on kannustanut se, että tunsin henkilökohtaisesti

Pekka Ervastin ja J. R. Hannulan ja olen jo yli puoli vuosisataa (vuodesta 1916 alkaen) tutkinut teosofista ja kristosofista elämänymmärrystä ja maailmankatso-
musta ja olen koko sen ajan ollut aktiivisesti mukana Suomen kristosofisessa liikkeessä. Tunnen kristosofi-
sen elämänymmärryksen omakseni ja uskon puhuvani siitä sen elämänymmärryksen ystävänä. Ystävän opas-
tus lienee vastustajan neuvoa pätevämpi oudolla maalla liikuttaessa ja kysymyksessä oleva alue on vielä outo suurelle yleisölle.

Olen seurannut selostuksessani historiallista järjes-
tystä. H. P. Blavatskyn julistama teosofia antoi filo-
sofis-metafyysillisen tiedon elämän synnystä, näky-
mättömistä maailmoista, jälleensyntymisestä ja syy-
suhteen laista, ihmisen jumalallisesta alkuperästä, ke-
hityksestä ja kehityksen päämäärästä, ihmisten vel-
jeydestä ja jumalyhteisyydestä. H. P. Blavatsky viit-
tasi Kristukseen, kuvaten Kristukseen yhtymistä ih-
miselämän päämääräksi. Hän käytti useimmiten ni-
mitystä "Kristus-prinsiippi" tai itämaista nimitystä
"Aalaja" eli maailman sielu jne. Hänellä oli siihen
pätevät syyt. Puuhun on noustava tyvestä. H. P. B.
raivasi maaperää todelliselle kristinuskolle. Pekka
Ervast jatkoi H. P. Blavatskyn työtä. Hän paljasti
omaan henkiseen Kristuskokemuk-
seensa nojaten Kristuksen salaisuudet. —
Asioitten esittely samassa järjestyksessä lienee asial-
lista, sillä oikea maailmankuva antaa perustan siveel-
lisille pyrkimyksille.

Tampereella v. 1967

Väinö Lehtonen

PIMEYS LEPÄSI SYVYYDEN PÄÄLLÄ

Kauan, kauan ennen kuin itämaiden tähtientutkijat, Melkior, Baltasar ja Gaspaar saapuivat lahjoineen Betlehemiin, katseli muinaisen Kaldean seudun Viisas sydänyön sinimustaa tähtitaivasta, jossa Linnunradan valohämyinen silta tapaili taivaanrantoja. Viisaan silmissä paloi mietiskelijän tuli ja hänen korkea otsansa kertoi suurista aatoksista. Jälleen hän mietti äärettömyyden arvoitusta, avaruuden rajattomuutta, jossa käsittämättömät paljoudet taivaankappaleita kiersivät outoja ratojaan. Yhä uudelleen hänen ajatuksiaan askarrutti ikivanha kysymys: Voiko äärellinen käsittää äärettömyyttä? Voiko ihmisjärki, jonka toimintalue on syntymää ja kuolemaa yhdistävä elämän silta, käsittää jumaluuden salaisuutta? Ja kuitenkin!!! On elänyt ihmisiä, jotka hartaus sielussaan ovat tunkeutuneet elämän salaisuuksiin ja ovat kuulleet jumalilta, että kerran oli aika, jolloin taivaan valot olivat sammuksissa ja avaruuden valtameri lepäsi tyynenä ole-mattomuuden yössä. Ei ollut päivää eikä yötä, ei katselijaa eikä katseltavaa, sillä elämä oli vetäytynyt näkyväisestä näkymättömään. Kaaoksen kenttä oli autiona, sillä Suuri Puutarhuri oli korjannut viimeisen sadon; ja pimeys lepäsi syvyyden päällä, sillä laskevan Päivän viimeinen hämy oli häipynyt mittaa-

mattomia aikoja sitten. Jumaluuden Suuri Sisäänhengitys oli tapahtunut, jumalien hierarkiat olivat lopettaneet päivätyönsä ja Aikakin oli jumalien kera uppoutunut paranirvaanan olemattomuuteen. Ainekin oli purkautunut takaisin alkuolemukseensa, sillä Tahto, joka piti sitä koossa, oli lakannut olemasta. Ei ollut mitään, sillä maailmankaikkeuden Suuri Yö oli heittänyt pimeyden kaiken olevaisen ylle...

Vain Laki ei ollut unessa, mahtava Poljennon Laki. Samoin kuin nousu- ja laskuvesi vaihtuvat Kuun kierroksia seuraten, samoin kuin päivä seuraa yötä Maan kierroksia noudattaen, samoin suuri jumaluus hengitti aikanaan ulos maailmankaikkeuden. Suuren Yön jälkeen seurasi Suuri Päivä. Olemisen Tahto heräsi, rakkaus olemiseen heräsi, jumalien hierarkiat heräsivät ja alkoivat päivätyönsä. — Suuren Päivän ensimmäinen värähdys kiittää halki avaruuden. Se erottaa toisistaan hengen ja aineen, jotka Suuren Yön aikana olivat toisiinsa sulautuneina. Alkukantaisen Periaineen suuri Äidinkohtu avautuu vastaanottamaan Hengen hedelmöittävän säteen ja maailmankaikkeus tulee sikiökehityksensä ensimmäiseen vaiheeseen. — Näin ovat Viisaat kuulleet jumalilta.

Viisaalla oli kädessään palmunlehti, joka oli tehty nerokkaan käsittelyn avulla kestäväksi ajan kulutusta vastaan. Lehdessä oli outoja piirroksia, ympyröitä ja salaperäiseltä näyttäviä merkkejä, joita taitava käsi oli siihen piirtänyt tuntemattomia sukupolvia sitten. Viisas tutki piirroksia lepattavan kynttilän valossa. Olemattomuuden Yötä oli kuvattu lauseella: "Pimeys lepäsi syvyyden päällä". Voisiko olemattomuutta pa-

ISBN-978-952-7316-19-1 (nid)